Η παλιά κουλτούρα

Γράφει η κ. **Τασούλα Καραΐσκάκη**

Είναι από τα ζητήματα που δείχνουν να διχάζουν την κοινή γνώμη. Εχουν και το ελάχιστο δίκιο όσοι εφορμούν σε εφοριακούς; Οχι, δεν έχουν, κι ας υποστηρίζονται σιωπηρά ή και έμπρακτα από μεγάλο μέρος της κοινωνίας αυτά τα ξεσπάσματα, τα σοβαρά και τα άμετρα, αλλά διόλου σποραδικά, κι ας δεν είναι διόλου απλά τα πράγματα. Προ ετών στην Υδρα οι κάτοικοι του νησιού εκδίωξαν σύσσωμο το κλιμάκιο των ελεγκτών. Προ ημερών ιδιοκτήτρια εστιατορίου στη Σάμο όχι μόνον παραβίασε παρουσία αστυνομικών τη σφράγιση του καταστήματός της, αλλά και απείλησε εφοριακό μετά την καταδίκη της για παρεμπόδιση ελέγχου. Στα Χανιά γυναίκα έκανε κομμάτια και θρύψαλα τον εξοπλισμό μηχανογράφησης της τοπικής ΔΟΥ μετά κατάσχεση των καταθέσεών της λόγω φορολογικών εκκρεμοτήτων – ένα θραύσμα τραυμάτισε υπάλληλο στο μάτι. Επιχειρηματίας ξυλοκόπησε εφοριακό στην Πάτμο – «με το ξεκίνημα της σεζόν ήρθαν αμέσως και οι συνεταίροι», δήλωσε εξαγριωμένος και αμετανόητος ο δράστης...

Η φορολογία ναι μεν είναι πολύ βαριά, μέσα στην κρίση αυξήθηκαν θεαματικά οι άμεσοι φόροι, ενώ προστέθηκαν και νέοι, μεγάλο μέρος των βαρών μετατοπίστηκε στα μεσαία εισοδήματα (αν το 2011 το 8% των μισθωτών –υψηλόμισθοι, με έσοδα άνω των 42.000 ευρώ– πλήρωσε το 69% των φόρων

εισοδήματος φυσικών προσώπων, σήμερα οι υψηλόμισθοι μειώθηκαν στο 1,6% και πληρώνουν το 29,5% των φόρων, σύμφωνα με έρευνα της «διαΝΕΟσις»), ωστόσο οι νόμοι δεν εφαρμόζονται κατά περίπτωση ούτε είναι θεμιτό να επικρατεί το δίκιο του αγανακτισμένου. Οι μισθωτοί συνεχίζουν να πληρώνουν το 55,5% των συνολικών φόρων, ενώ το 29% καταβάλλουν οι επιχειρήσεις. Σταθερά φοροδιαφεύγουν τα υψηλά εισοδήματα με εξωχώριες, νομικά παράθυρα, δωροδοκία, αλλά και οι αυτοαπασχολούμενοι (μέχρι πρόσφατα δεν δήλωναν εισοδήματα σε ποσοστό 58%) και οι πολύ μικρές επιχειρήσεις που εύκολα απασχολούν αδήλωτο προσωπικό – σε αυτές εργάζεται το ιλιγγιώδες 59% των εργαζομένων σε επιχειρήσεις.

Ο,τι κι αν εφαρμοστεί, νέα κριτήρια διαβίωσης, άλλοι τρόποι εξωλογιστικού προσδιορισμού των εισοδημάτων, δεν θα φέρει αποτέλεσμα αν κάτι άλλο δεν αλλάξει. Η ασθενής πολιτική βούληση και η πολυνομία (250 νομοσχέδια και 115.000 υπουργικές αποφάσεις σε 40 χρόνια), ο βαθιά διεφθαρμένος φοροελεγκτικός μηχανισμός και η φορολογική κουλτούρα. Κυρίως αυτή. Ας συγκροτηθούν εθνικά συμβούλια κατά της φοροδιαφυγής, ειδικά υπουργεία για την είσπραξη φόρων, ο φορολογούμενος δεν θα σωφρονιστεί. Για να γίνει μια νέα αρχή, θα πρέπει να αντιληφθεί πως ο κρατικός μηχανισμός δεν είναι μήτρα αντιφάσεων, αδικίας και ανισοτήτων, δεν τον πιάνει κορόιδο, ότι το κράτος δεν είναι περισσότερο υπόλογο από τον πολίτη. Αλλιώς, το όποιο πρόγραμμα είσπραξης φόρων από την κυβέρνηση, αντί να δημιουργεί αίσθημα δικαιοσύνης, θα προκαλεί έκρηξη οργής και άρνησης πληρωμής. Και η λογική «δεν πληρώνω» θα απλώνεται, απειλώντας να τα τινάξει στον αέρα όλα τα εισπρακτικά κυβερνητικά προγράμματα. Ταυτόχρονα, η κατιούσα θα εντείνεται, αφού η παραοικονομία (φοροκλοπή, φοροδιαφυγή, εισφοροδιαφυγή, συνολικά 40 δισ. ευρώ μείον) ενθαρρύνει την ιδεολογική ρηχότητα, ευτελίζει τις κοινωνικές σχέσεις. Θα περίμενε κανείς ότι στα επτά και πλέον χρόνια κρίσης ο πόνος θα ήταν αρκετά δυνατός ώστε να ξηλώσει τους δεσμούς που μας ενώνουν με παλιές έξεις και πρακτικές αποδεδειγμένα επιζήμιες.

Ομως τίποτα από αυτά δεν συνέβη. Εξακολουθούμε να είμαστε ίδιοι, δούλοι μιας μονόπλευρης θέασης, αλλαγμένοι μόνο από την επίταση της ροπής προς την ιδιοτέλεια και την ασυνέπεια, που είναι και τα χαρακτηριστικά μας. Παράλληλα, η επίγνωση της στρέβλωσης είναι μια πολύ σοβαρή διεργασία για να ενταχθεί μέσα στην πολιτική αριθμητική. Ετσι, η κυβέρνηση άλλοτε οπισθοχωρεί συντηρώντας την πολυετή φάρσα κι άλλοτε τολμά συνθήκες που ανάλογα με το αν τις παρατηρούμε ή τις ζούμε είναι αναγκαιότητα ή τραγωδία. Η απόσταση από την προπαρασκευή μιας νέας αρχής, όταν η κατανόηση του λάθους θα αποβεί κοινό αγαθό και ομόθυμη αλήθεια, γίνεται ιλιγγιώδης.

13.08.2017

Πηγή: Καθημερινή